

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Vecchi, F. Castilla Contreras, B. Mongin i C. Vollrath, pełnomocnicy, których wspierali B. Rayment, barrister i D. Bailey, barrister, G. Peretz, QC i S. Kingston, SC), Generics (UK) Ltd

Interwenient popierający żądania strony pozwanej w postępowaniu w pierwszej instancji: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo D. Guðmundsdóttir, Z. Lavery i D. Robertson, pełnomocnicy, których wspierał J. Holmes, QC, następnie D. Guðmundsdóttir, pełnomocniczka, którą wspierał J. Holmes, QC)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Merck KGaA pokrywa, poza własnymi kosztami również koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 30.1.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – BT / Białgarska Narodna Banka

(Sprawa C-501/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Systemy gwarancji depozytów – Dyrektywa 94/19/WE – Artykuł 1 pkt 3 ppkt (i) – Artykuł 7 ust. 6 – Artykuł 10 ust. 1 – Pojęcie „depozytu niedostępnego” – Stwierdzenie niedostępności depozytu – Właściwy organ – Prawo deponenta do odszkodowania – Warunek umowy sprzeczny z dyrektywą 94/19 – Zasada pierwszeństwa prawa Unii – Europejski System Nadzoru Finansowego – Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) – Rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 – Artykuł 1 ust. 2 – Artykuł 4 pkt 2 ppkt (iii) – Artykuł 17 ust. 3 – Zalecenie EUNB dla krajowego organu bankowego dotyczące środków, jakie należy podjąć w celu zastosowania się do dyrektywy 94/19 – Skutki prawne – Ważność – Reorganizacja i likwidacja instytucji kredytowych – Dyrektywa 2001/24/WE – Artykuł 2 tiret siódme – Pojęcie „środków służących reorganizacji” – Zgodność z art. 17 ust. 1 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Odpowiedzialność państw członkowskich w wypadku naruszenia prawa Unii – Przesłanki – Wystarczająco istotne naruszenie prawa Unii – Autonomia proceduralna państw członkowskich – Zasada lojalnej współpracy – Artykuł 4 ust. 3 TUE – Zasady równowagi i skuteczności]

(2021/C 206/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BT

Strona przeciwna: Białgarska Narodna Banka

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 6 dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w nim prawo do odszkodowania dla deponenta obejmuje wyłącznie zwrot w ramach systemu gwarancji depozytów niedostępnych depozytów tego deponenta do wysokości określonej w art. 7 ust. 1a tej dyrektywy, zmienionej dyrektywą 2009/14, w wyniku stwierdzenia przez właściwy organ krajowy niedostępności depozytów posiadanych przez daną instytucję kredytową zgodnie z art. 1 pkt 3 ppkt (i) wspomnianej dyrektywy, zmienionej dyrektywą 2009/14, a tym samym art. 7 ust. 6 tej dyrektywy, zmienionej dyrektywą 2009/14, nie może ustanawiać na rzecz wspomnianego deponenta prawa do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w wyniku opóźnionego zwrotu gwarantowanej kwoty wszystkich jego depozytów lub w wyniku nieprawidłowego nadzoru ze strony właściwych organów krajowych nad instytucjami kredytowymi, których depozyty stały się niedostępne.
- 2) Postanowienia art. 1 pkt 3 ppkt (i) w związku z art. 7 ust. 6 i art. 10 ust. 1 dyrektywy 94/19, zmienionej dyrektywą 2009/14, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu lub warunkowi umownemu, na podstawie których depozyt w instytucji kredytowej, której płatności zostały zawieszane, staje się wymagalny dopiero po cofnięciu przez właściwy organ zezwolenia bankowego wydanego owej instytucji i pod warunkiem, iż deponent zażądał wyraźnie zwrotu tego depozytu. Zgodnie z zasadą pierwszeństwa prawa Unii każdy sąd krajowy rozpatrujący skargę o naprawienie szkody wyrządzonej potencjalnie poprzez zwrot gwarantowanej kwoty po terminie przewidzianym w art. 10 ust. 1 tej dyrektywy, zmienionej dyrektywą 2009/14, jest zobowiązany przy rozpatrywaniu skargi odstąpić od stosowania takiego uregulowania krajowego lub takiego warunku umownego.
- 3) Artykuł 17 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE w związku z motywem 27 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy powinien uwzględnić przyjęte na podstawie tego przepisu zalecenie Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego przy rozstrzyganiu zawisłego przed nim sporu, w szczególności w ramach skargi mającej na celu pociągnięcie do odpowiedzialności państwa członkowskiego za szkody wyrządzone jednostce w wyniku niezastosowania lub nieprawidłowego bądź niewystarczającego zastosowania prawa Unii leżącego u podstaw postępowania wyjaśniającego zakończonego przyjęciem tego zalecenia. Jednostki poszkodowane przez stwierdzone w takim zaleceniu naruszenie prawa Unii, nawet jeśli nie są adresatami tego zalecenia, powinny móc oprzeć się na tym zaleceniu w celu stwierdzenia przed właściwymi sądami krajowymi odpowiedzialności danego państwa członkowskiego za wspomniane naruszenie prawa Unii.

Zalecenie EBA/REC/2014/02 Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego z dnia 17 października 2014 r. skierowane do Bułgarska narodna banka (bułgarskiego banku narodowego) i Fond za garantirane na vlogovete v bankite (funduszu gwarancji depozytów bankowych), w przedmiocie środków niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 94/19/WE, jest nieważne w zakresie, w jakim zrównuje ono decyzję Bułgarska narodna banka (bułgarskiego banku narodowego) o objęciu Korporativna trgovska banka AD specjalnym nadzorem i o zawieszeniu jego zobowiązań ze stwierdzeniem niedostępności depozytów w rozumieniu art. 1 pkt 3 ppkt (i) dyrektywy 94/19, zmienionej dyrektywą 2009/14.

- 4) Artykuł 2 tiret siódme dyrektywy 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych w świetle art. 17 ust. 1 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że środek zawieszenia płatności, zastosowany przez krajowy bank centralny w stosunku do instytucji kredytowej jako środek służący reorganizacji mający na celu zachowanie lub przywrócenie sytuacji finansowej tej instytucji, stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w wykonywanie prawa własności przez deponentów wspomnianej instytucji, jeżeli nie jest on zgodny z istotą tego prawa oraz jeżeli z uwagi na nieuchronne ryzyko strat finansowych, na jakie zostałby narażeni deponenti w przypadku upadłości tej instytucji, inne, mniej restrykcyjne środki pozwoliłyby na osiągnięcie tych samych rezultatów, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

- 5) Prawo Unii, a w szczególności zasada odpowiedzialności państw członkowskich za szkody wyrządzone jednostkom z powodu naruszenia prawa Unii oraz zasady równoważności i skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że:
- nie sprzeciwia się ono przepisom krajowym, które uzależniają prawo jednostek do uzyskania odszkodowania za poniesioną szkodę w wyniku naruszenia prawa Unii od uprzedniego stwierdzenia nieważności aktu administracyjnego lub zaniechania administracyjnego leżącego u podstaw szkody, o ile takie stwierdzenie nieważności, nawet jeśli jest wymagane w przypadku podobnych żądań opartych na naruszeniu prawa krajowego, nie jest w praktyce wykluczone lub bardzo ograniczone;
 - sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które uzależnia prawo jednostek do uzyskania odszkodowania za poniesioną szkodę w wyniku naruszenia prawa Unii od przesłanki dotyczącej umyślnego charakteru szkody wyrządzonej przez dany organ krajowy;
 - nie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które uzależnia prawo jednostek do uzyskania odszkodowania za poniesioną szkodę w wyniku naruszenia prawa Unii od obowiązku przedstawienia dowodu rzeczywistej i pewnej szkody w chwili wniesienia skargi, pod warunkiem że wymóg ten, po pierwsze, nie jest mniej korzystny niż wymóg mający zastosowanie do podobnych żądań opartych na naruszeniu prawa krajowego, oraz po drugie, nie został skonstruowany w sposób, który z uwagi na szczególne okoliczności konkretnego przypadku czyni niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym wykonywanie tego prawa.
- 6) Zasady równoważności i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie nakładają one na sąd rozpatrujący skargę o odszkodowanie formalnie opartą na przepisie prawa krajowego dotyczącym odpowiedzialności państwa za szkody wynikające z działalności administracji, lecz na poparcie której podnoszone są zarzuty dotyczące naruszenia prawa Unii w wyniku takiej działalności, obowiązku zakwalifikowania z urzędu tej skargi jako skargi opartej na art. 4 ust. 3 TUE, o ile właściwe przepisy prawa krajowego nie sprzeciwiają się temu, aby sąd ten zbadał podniesione na poparcie owej skargi zarzuty dotyczące naruszenia prawa Unii.

(¹) Dz.U. C 364 z 8.10.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba izba) z dnia 25 marca 2021 r. – Deutsche Telekom AG / Komisja Europejska, Slovanet, a.s.

(Sprawa C-152/19 P) (¹)

[Odwołanie – Konkurencja – Artykuł 102 TFUE – Nadużycie pozycji dominującej – Słowacki rynek usług szerokopasmowego dostępu do Internetu – Regulacyjny obowiązek udzielenia dostępu do pętli lokalnej dotyczący operatorów o znaczącej pozycji – Warunki uwolnionego dostępu innym operatorów do pętli lokalnej ustalone przez operatora zasiedziałego – Niezbędny charakter dostępu – Możliwość przypisania spółce dominującej zachowania spółki zależnej – Prawo do obrony]

(2021/C 206/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Deutsche Telekom AG (przedstawiciele: D. Schroeder i K. Apel, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Kellerbauer, M. Farley, L. Malferrari, C. Vollrath i L. Wildpanner, pełnomocnicy), Slovanet, a.s. (przedstawiciel: P. Tisaj, advokát)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Deutsche Telekom AG pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 164 z 13.5.2019.